Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTES JULIANAS KOKOTES
[*JULIANE KOKOTT*] SECINĀJUMI,
sniegti 2015. gada 28. oktobrī [1]

Lieta C-263/14

Eiropas Parlaments
pret

Eiropas Savienības Padomi

Prasība atcelt tiesību aktu — Padomes Lēmums 2014/198/KĀDP — Operācija ATALANTA — Nolīgums starp Eiropas Savienību un Tanzānijas Savienoto Republiku — Aizdomās turētu pirātu un atsavinātā īpašuma nodošana no ES vadītajiem jūras spēkiem Tanzānijai — Pareizā juridiskā pamata izvēle — Kopējā ārpolitika un drošības politika (KĀDP, LES 37. pants) — Tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās un policijas sadarbība (LESD 82. un 87. pants) — Eiropas Parlamenta līdznoteikšanas tiesības saistībā ar "starptautiskiem nolīgumiem, kas attiecas vienīgi uz KĀDP" (LESD 218. panta 6. punkts) — Tūlītēja un pilnīga Parlamenta informēšana (LESD 218. panta 10. punkts) — Lēmuma seku paturēšana spēkā

I – **Ievads**

1. Vai pirāta nodošana no Eiropas Savienības Tanzānijas Savienotās Republikas valsts varai galvenokārt ir ārpolitikas un drošības politikas pasākums? Vai arī gadījumā nav tā, ka tikpat svarīgs šāda pasākuma elements ir starptautiskās policijas un izmeklēšanas iestāžu sadarbība? Šie būtībā ir tiesību jautājumi, ko Tiesai ir lūgts noskaidrot šajā lietā. Šajā ziņā tā varēs balstīties uz atziņām, kuras tā ir sniegusi lietā C-658/11 [2].

2. Tāpat kā lietā C-658/11 arī šajā gadījumā runa ir par militāru operāciju, ar kuru Eiropas Savienība jau ilgāku laiku ar tās vadītiem jūras spēkiem piedalās pirātisma apkarošanā Somālijas piekrastē. ES dalībvalstu karakuģu aizturētās personas un to atsavinātais īpašums daudzos gadījumos tiek nodots trešajām valstīm attiecīgajā reģionā krimināltvajāšanai. Lai paredzētu detalizētus šādas nodošanas noteikumus, Savienība ar šīm trešajām valstīm ir noslēgusi starptautiskus nolīgumus – lietā C-658/11 – ar Maurīciju, šajā gadījumā – ar Tanzāniju.

1 — Oriģinālvaloda – vācu.

2 — Spriedums Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025).

3. Šajā lietā Eiropas Parlaments atkal strīdas ar Eiropas Savienības Padomi par šādu nolīgumu noslēgšanas materiālā juridiskā pamata izvēli. Kamēr Padome savu Lēmumu 2014/198/KĀDP [3] par nolīguma ar Tanzāniju [4] apstiprināšanu ir balstījusi *tikai* uz tiesību normām par kopējo ārpolitiku un drošības politiku (KĀDP), it īpaši LES 37. pantu, Parlaments uzskata, ka *papildus* būtu bijuši jāpiemēro noteikumi par tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās un policijas sadarbību, precīzāk, LESD 82. un 87. pants.

4. Sākotnēji viss minētais var šķist tehniski detalizēts jautājums, kurš ne tuvu nav saistīts ar tādu pašu spriedzi, kā tas ir dažos literārajos atspoguļojumos par pirātu tēmu [5]. Taču šajā gadījumā strīdīgajai problemātikai ir liela politiska un pat konstitucionāltiesiska nozīme, jo ir skaidrāk jānosprauž kopējās ārpolitikas un drošības politikas robežas un tā ir jānorobežo no citām Savienības politikām [6]. Izvēloties materiālo juridisko pamatu, ļoti lielā mērā tiek iepriekš noteiktas Eiropas Parlamenta pilnvaras. Ja izrādītos, ka apstrīdētais nolīgums – kā tas ir noticis šajā gadījumā – ir saistīts tikai ar KĀDP un tādēļ to drīkstēja noslēgt, pamatojoties tikai uz LES 37. pantu, Parlamentam atbilstoši LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas teikuma pirmajai daļai nebija līdznoteikšanas tiesības, pat ne tiesības uz apspriešanos ar to. Turpretim, ja par juridisko pamatu pareizi būtu bijis jāizmanto LES 37. pants kopā ar LESD 82. panta 1. un 2. punktu un 87. panta 2. punktu, attiecībā uz apstrīdēto nolīgumu atbilstoši LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas a) punkta v) apakšpunktam būtu bijusi nepieciešama Parlamenta piekrišana. Eiropas Komisijas pilnvaru apjoms šāda starptautiska nolīguma noslēgšanas procedūrā ir arī ne mazākā mērā atkarīgs no juridiskā pamata izvēles.

5. Diskusija par pareizā juridiskā pamata izvēli ir galvenais šīs prasības atcelt tiesību aktu, ko ir cēlis Parlaments pret Padomi, priekšmets. Taču lietas dalībnieki strīdas arī par Padomes pienākuma atbilstoši LESD 218. panta 10. punktam nekavējoties un pilnīgi informēt Parlamentu visos procedūras par starptautiska nolīguma noslēgšanu posmos apjomu.

II – **Atbilstošās tiesību normas**

6. Atbilstošās normas šajā lietā ir LESD 216. un 218. pants, kas abi ir atrodami "Starptautiskajiem nolīgumiem" veltītajā LESD V sadaļā.

7. LESD 216. panta 1. punktā rezumējuma veidā tiek norādīts, uz kādiem materiāliem juridiskiem pamatiem Savienība var noslēgt starptautiskus nolīgumus kopš Lisabonas līguma spēkā stāšanās:

"Savienība var slēgt nolīgumu ar vienu vai vairākām trešām valstīm vai starptautiskām organizācijām, ja tas paredzēts Līgumos vai ja šāda nolīguma noslēgšana ir nepieciešama, lai saskaņā ar Savienības politiku sasniegtu kādu no Līgumos izvirzītajiem mērķiem, vai ja tas ir noteikts saistošā Savienības tiesību aktā, vai tas varētu ietekmēt kopējos noteikumus vai mainīt to saturu."

8. LESD 218. pantā ir reglamentēta procedūra par starptautisku nolīgumu apspriešanu sarunās un noslēgšanu, un tā fragments ir formulēts šādi:

"[..]

3 — Padomes 2014. gada 10. marta Lēmums 2014/198/KĀDP par to, lai parakstītu un noslēgtu Nolīgumu starp Eiropas Savienību un Tanzānijas Savienoto Republiku par nosacījumiem attiecībā uz aizdomās turētu pirātu un ar tiem saistītā atsavinātā īpašuma nodošanu no Eiropas Savienības vadītajiem jūras spēkiem Tanzānijas Savienotajai Republikai (OV L 108, 1. lpp.); turpmāk tekstā arī – "apstrīdētais lēmums".

4 — OV L 108, 3. lpp.; turpmāk tekstā arī – "apstrīdētais nolīgums".

5 — Vēlos norādīt tostarp uz stāstiem par Džona Silversa tēlu grāmatā "Bagātību sala" (Roberts Lūiss Stīvensons) un "Tratos de Argel" (Migels de Servantess), kā arī uz tādiem stāstiem bērniem kā "Pepija Garzeķe Takatuka zemē" (Astrida Lindgrēne) un "Džims Poga un 13 mežoņi" (Mihaels Ende).

6 — Šādi arī ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*] savos secinājumos lietā Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:41, 4. un 5. punkts).

4. Padome var nolīguma sarunu vadītājam dot norādes un iecelt īpašu komiteju, ar kuru apspriežoties, sarunas jāveic.

5. Pēc sarunu vadītāja priekšlikuma Padome pieņem lēmumu, ar kuru atļauj parakstīt nolīgumu un vajadzības gadījumā – to provizoriski piemērot līdz brīdim, kad tas stājas spēkā.

6. Padome pieņem lēmumu par nolīguma slēgšanu pēc nolīguma sarunu vadītāja priekšlikuma.

Izņemot gadījumus, kad nolīgumi attiecas vienīgi uz kopējo ārpolitiku un drošības politiku, Padome lēmumu par nolīgumu noslēgšanu pieņem:

a) ar Eiropas Parlamenta piekrišanu šādos gadījumos:

[..]

v) slēdzot nolīgumus jomās, kurās vai nu piemēro parasto likumdošanas procedūru, vai arī īpašu likumdošanas procedūru, kad ir nepieciešama Eiropas Parlamenta piekrišana.

Steidzamos gadījumos Eiropas Parlaments un Padome vienojas par termiņu, kurā šī piekrišana jāsaņem;

b) pēc apspriešanās ar Eiropas Parlamentu citos gadījumos. [..]

[..]

10. Eiropas Parlamentu nekavējoties un pilnīgi informē visos procedūras posmos.

[..]"

9. Turklāt materiāltiesiskā ziņā nozīme ir LES 37. pantam, kas ir atrodams LES V sadaļas 2. nodaļā par "Kopējo ārpolitiku un drošības politiku" un ir ietverts tās 1. iedaļā "Kopīgi noteikumi". Šī tiesību norma ir formulēta šādi:

"Savienība var noslēgt nolīgumus ar vienu vai vairākām dalībvalstīm vai starptautiskām organizācijām tajās jomās, uz kurām attiecas šī nodaļa."

10. Ir jānorāda arī uz LESD 82. un 87. pantu, kas ir atrodami LESD V sadaļā par "Brīvības, drošības un tiesiskuma telpu".

11. LESD 82. pants attiecas uz tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās. Atbilstoši šīs tiesību normas 1. punkta otrajai daļai Eiropas Parlaments un Padome saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru var paredzēt "pasākumus", tostarp, lai

— "veicinātu tiesu iestāžu un tiesu personāla mācības" (c) apakšpunkts) un

— "dalībvalstu tiesu iestāžu un līdzvērtīgu iestāžu starpā atvieglotu sadarbību saistībā ar kriminālprocesu un lēmumu izpildi" (d) apakšpunkts).

12. Turklāt LESD 82. panta 2. punkta otrā daļa sniedz Eiropas Parlamentam un Padomei iespēju parastajā likumdošanas procedūrā pieņemt direktīvas par konkrētiem minimāliem noteikumiem attiecībā uz kriminālprocesiem, tostarp, par

— pierādījumu savstarpēju pieņemamību dalībvalstu starpā (a) apakšpunkts) un

— personas tiesībām kriminālprocesā (b) apakšpunkts).

13. LESD 87. panta priekšmets ir policijas sadarbība. Atbilstoši šīs tiesību normas 2. punkta a) apakšpunktam Eiropas Parlaments un Padome, lai attīstītu šo sadarbību, saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru var noteikt pasākumus par attiecīgas informācijas vākšanu, uzglabāšanu, apstrādi, analīzi un apmaiņu.

III – **Lietas priekšvēsture**

14. Ņemot vērā daudzos pirātisma gadījumus Somālijas piekrastē, Padome 2008. gada beigās Savienības kopējās ārpolitikas un drošības politikas ietvaros pieņēma Vienotu rīcību [7], ar kuru tika uzsākta kopīga militārā operācija – "operācija *ATALANTA*". Šīs operācijas mērķis bija ES vadītu jūras spēku (*EUNAVFOR*) izvēršana, lai aizsargātu Somālijas piekrastē kuģojošos kuģus, kā arī lai novērstu un apkarotu pirātismu un bruņotas laupīšanas attiecīgajā piekrastē un atturētu no šādiem nodarījumiem.

15. Kā tas izriet no Vienotās rīcības 1. panta 1. punkta, Savienība ar šo militāro operāciju, par kuru savulaik lēmums tika pieņemts, pamatojoties uz LES 14. pantu, 25. panta 3. punktu un 28. panta 3. punktu [8], atbalsta ANO Drošības padomes 2008. gada Rezolūcijās 1814, 1816, 1838, 1846 un 1851 noteiktos mērķus un turklāt atsaucas uz ANO Jūras tiesību konvencijas 100. un nākamajiem pantiem [9].

16. EUNAVFOR atbilstoši Vienotās rīcības 2. panta e) punktam tostarp ir pilnvarota, "īstenojot tiesvedību, kam valstis pilnvarotas [..] zonās, kur tā atrodas, [..] aizturēt, paturēt apcietinājumā un pārvietot personas, par kurām ir aizdomas, ka tās ir iecerējušas veikt, veic vai ir veikušas pirātismu vai bruņotu laupīšanu, kā minēts Apvienoto Nāciju Organizācijas Jūras tiesību konvencijas 101. un 103. pantā", kā arī "aizturēt pirātu vai bruņotu laupītāju kuģus vai kuģus, kas sagrābti, veicot pirātismu vai bruņotu laupīšanu, un kas atrodas pirātu vai bruņotu laupītāju rokās, kā arī īpašumu, kas atrodas šajos kuģos; [..]".

17. Atbilstoši Vienotās rīcības 10. panta 3. punkta pirmajam teikumam "sīki izstrādātu kārtību trešo valstu dalībai" *EUNAVFOR* darbībās "nosaka, pamatojoties uz nolīgumiem, ko noslēdz saskaņā ar [LES] 37. pantā paredzēto procedūru". Tālāk Vienotās rīcības 10. panta 6. punktā ir noteikts:

"Nosacījumi aizturēto un apcietināto personu nodošanai trešai valstij nolūkā īstenot šīs valsts jurisdikciju ir pieņemti, noslēdzot vai īstenojot nolīgumus par dalību, kas paredzēti 3. punktā."

18. Saistībā ar to Vienotās rīcības 12. pantā ir noteikti vispārēji nosacījumi, kuri ir jāievēro *EUNAVFOR*, nododot aizturētās personas Eiropas Savienības dalībvalstīm vai trešajām valstīm, ja dalībvalsts vai trešā valsts, zem kuras karoga kuģo attiecīgais *EUNAVFOR* kuģis, nevar vai nevēlas īstenot savu jurisdikciju. Minētā mērķis ir tiesvedības īstenošana atbilstoši noteiktiem minimālajiem standartiem. Personu nodošanas trešajai valstij atbilstoši Vienotās rīcības 12. panta 3. punktam priekšnoteikums ir noslēgta "vienošanās par nodošanas nosacījumiem ar šo trešo valsti saskaņā ar piemērojamām starptautiskajām tiesībām, jo īpaši – ar starptautiskajām cilvēktiesībām, konkrēti, lai garantētu, ka neviens netiks pakļauts nāvessodam, spīdzināšanai vai jebkurai citai nežēlīgai, necilvēciskai vai pazemojošai rīcībai."

7 — Padomes 2008. gada 10. novembra Vienotā rīcība 2008/851/KĀDP par Eiropas Savienības militāro operāciju ar mērķi palīdzēt Somālijas piekrastē novērst un apkarot pirātismu un bruņotas laupīšanas, un atturēt no šādiem nodarījumiem (OV L 301, 33. lpp.) grozītajā redakcijā, kas ietverta Vienotajā rīcībā 2010/766/KĀDP (OV L 327, 49. lpp.) un Vienotajā rīcībā 2012/174/KĀDP (OV L 89, 69. lpp.); turpmāk tekstā – "Vienotā rīcība".

8 — Līgums par Eiropas Savienību Nicas līguma redakcijā.

9 — ANO Jūras tiesību konvencija tika parakstīta Montegobejā [*Montego Bay*] 1982. gada 10. decembrī. Eiropas Savienība un visas tās dalībvalstis ir šīs konvencijas slēdzējpuses. Atbilstoši Jūras tiesību konvencijas 100. pantam visas valstis sadarbojas maksimāli iespējamā apmērā, lai apspiestu pirātismu atklātā jūrā vai jebkurā citā vietā ārpus jebkuras valsts jurisdikcijas. Saskaņā ar Jūras tiesību konvencijas 105. pantu ir atļauts notvert pirātu kuģi vai gaisa kuģi un arestēt personas un konfiscēt īpašumu, kas atrodas uz to klāja; turklāt atbilstoši tiesību normai tās valsts tiesu institūcijas, kuras ir notvērušas pirātu kuģi vai gaisa kuģi, drīkst lemt par uzliekamo sodu. Visbeidzot Jūras tiesību konvencijas 107. pantā ir reglamentēts, kādi valstu kuģi un gaisa kuģi ir tiesīgi veikt aizturēšanu par pirātismu.

19. Ņemot vērā minēto, Savienības Augstais pārstāvis ārlietās un drošības politikas jautājumos, pamatojoties uz Padomes 2010. gada 22. marta pilnvarojumu, risināja sarunas par apstrīdēto nolīgumu ar Tanzāniju attiecībā uz nosacījumiem par aizdomās turētu pirātu un ar tiem saistītā atsavinātā īpašuma nodošanu no Eiropas Savienības vadītajiem jūras spēkiem Tanzānijai [10].

20. Apstrīdētajā lēmumā, kas pamatojas uz LES 37. pantu kā vienīgo materiālo juridisko pamatu un LESD 218. panta 5. un 6. punktu kā formālo juridisko pamatu [11], Padome Savienības vārdā bez Parlamenta piekrišanas vai bez apspriešanās ar to apstiprināja attiecīgo nolīgumu un deva piekrišanu tā parakstīšanai. Nolīgums pēc tam tika parakstīts 2014. gada 1. aprīlī.

21. Parlaments uzskata, ka attiecībā uz apstrīdēto lēmumu vienlaikus ar LES 37. pantu kā papildu materiālais juridiskais pamats esot bijis jāizmanto LESD 82. un 87. pants un tādēļ attiecībā uz šo lēmumu saskaņā ar LESD 218. panta 6. punkta a) apakšpunkta v) punktu būtu bijusi jāsaņem tā piekrišana.

22. Attiecībā uz Parlamenta informēšanu ir jānorāda, ka Padome šo iestādi par tās piešķirto pilnvarojumu rīkot sarunas par nolīgumu atbilstoši LES 37. pantam informēja 2010. gada 22. marta vēstulē. Par turpmāko sarunu gaitu Padome Parlamentam nesniedza nekādas ziņas. Tikai pēc procedūras noslēgšanās Padome Parlamentam 2014. gada 19. marta vēstulē paziņoja, ka tā ir apstiprinājusi apstrīdēto nolīgumu un ir devusi piekrišanu tā parakstīšanai, taču nedarot zināmu Parlamentam apstrīdētā lēmuma formulējumu un apstrīdētā nolīguma tekstu. Parlaments varēja iepazīties ar to saturu tikai 2014. gada 11. aprīlī, kad lēmums un nolīgums tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

23. Parlamenta skatījumā, Padome tādējādi nav pietiekami ievērojusi tās pienākumu nekavējoties un pilnīgi informēt iedzīvotāju pārstāvniecību atbilstoši LESD 218. panta 10. punktam.

IV – **Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi**

24. Ar 2014. gada 28. maija procesuālo rakstu Parlaments atbilstoši LESD 263. panta otrajai daļai cēla šo prasību atcelt tiesību aktu.

25. Atbilstoši Reglamenta 131. panta 2. punktam Tiesas priekšsēdētājs atļāva Eiropas Komisijai iestāties lietā Parlamenta prasījumu atbalstam, kā arī Čehijas Republikai, Zviedrijas Karalistei un Apvienotajai Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Karalistei – Padomes prasījumu atbalstam.

26. Parlamenta prasījumi, kurus atbalsta Komisija, ir šādi:

— atcelt Padomes 2014. gada 10. marta Lēmumu 2014/198/KĀDP;

— noteikt, ka šis lēmums turpina būt spēkā līdz tā aizstāšanai;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27. Padome, kuru arī atbalsta lietas dalībnieki, kas ir iestājušies lietā tās prasījumu atbalstam, lūdz prasību noraidīt kā nepamatotu. Turklāt Padome tāpat kā Čehijas Republika lūdz piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

28. Gadījumā, ja apstrīdētais lēmums tiktu atcelts, Padome papildus lūdz Tiesu paturēt spēkā šī lēmuma sekas, proti,

10 — Turklāt paralēli sarunām ar Tanzāniju tika uzsāktas sarunas ar Maurīciju, Mozambiku, Dienvidāfriku un Ugandu.

11 — Skat. apstrīdētā lēmuma preambulas pirmo ievilkumu.

— līdz tā aizstāšanas brīdim, ja atcelšana ir balstīta uz nepareiza juridiskā pamata izvēles konstatāciju atbilstoši pirmajam prasības pamatam, vai

— bez laika ierobežojuma, ja atcelšana ir balstīta tikai uz nepietiekamas Parlamenta informēšanas konstatāciju otrā prasības pamata izpratnē.

29. Arī Čehijas Republika un Apvienotā Karaliste apstrīdētā lēmuma atcelšanas gadījumā lūdz *expressis verbis* [12] paturēt spēkā tā sekas, un turklāt Čehijas Republika vienkārši lūdz Tiesu izmantot tās pilnvaras saskaņā ar LESD 264. panta otro daļu, turpretim Apvienotā Karaliste lūdz to rīkoties tāpat kā spriedumā lietā C-658/11.

30. Parlamenta prasība Tiesā tika izskatīta rakstveida daļā [13] un 2015. gada 22. septembra tiesas sēdē.

V – **Atbilstošās strīdīgā nolīguma normas**

31. Ar apstrīdēto nolīgumu atbilstoši tā 1. pantam paredz nosacījumus un kārtību, kādā *EUNAVFOR* nodod Tanzānijai aizturētās, par pirātismu aizdomās turētās personas un saistībā ar minēto *EUNAVFOR* atsavināto īpašumu, kā arī nosacījumus attiecībā uz turpmāku izturēšanos pret attiecīgajām personām pēc to nodošanas.

32. Nolīguma 3. panta 1. punkta otrajā teikumā ir noteikts, ka par piekrišanu *EUNAVFOR* ierosinātai nodošanai Tanzānija lems katrā gadījumā atsevišķi, ņemot vērā visus attiecīgos apstākļus, tostarp incidenta vietu.

33. Atbilstoši nolīguma 3. panta 3. punktam un 4. panta 1. punktam pret attiecīgajām personām līgumslēdzējas puses gan pirms, gan pēc nodošanas izturas cilvēcīgi un ievērojot starptautiskos pienākumus cilvēktiesību jomā, tostarp aizliegumu spīdzināt un nežēlīgi, necilvēcīgi vai pazemojoši izturēties vai sodīt, un aizliegumu prettiesiski aizturēt, un saskaņā ar prasību nodrošināt taisnīgu tiesu. Turklāt no nolīguma 4. panta 1. punkta teikuma otrās daļas izriet, ka nodotajām personām nodrošina pienācīgus uzturēšanās apstākļus un uzturu, un piekļuvi medicīniskai palīdzībai, un tās var veikt reliģiskus rituālus.

34. Citas nodoto personu tiesības, it īpaši tiesības uz taisnīgu tiesu un uz savlaicīgu tiesu vai uz atbrīvošanu, izriet no nolīguma 4. panta 2.–7. punkta.

35. No nolīguma 5. panta izriet, ka nevienu nodoto personu netiesā par nodarījumu, par kuru paredzētais maksimālais sods ir bargāks nekā mūža ieslodzījums.

36. Nolīguma 6. punktā ir reglamentēts, kāds ir *EUNAVFOR* informēšanas pienākums saistībā ar attiecīgajām personām un īpašumu un kā informācija ir jānodod Tanzānijas iestādēm.

37. Nolīguma 7. pantā runa ir par ES un *EUNAVFOR* pienākumu sekmēt Tanzānijas tiesas iestāžu veikto izmeklēšanu un kriminālvajāšanu.

38. Visbeidzot ir vēl jānorāda uz nolīguma preambulu, kurā *expressis verbis* ir atsauce uz Vienoto rīcību. Tajā tiek norādīts arī uz dažādiem starptautisko tiesību instrumentiem, it īpaši uz atbilstošajām ANO Drošības padomes rezolūcijām un ANO Jūras tiesību konvenciju.

12 — Attiecībā uz Zviedrijas Karalisti ir jānorāda, ka, lai gan tā *expressis verbis* nelūdz paturēt spēkā apstrīdētā lēmuma sekas, no tās argumentācijas var secināt, ka tā atbalsta šajā ziņā izteikto Padomes lūgumu.

13 — Kamēr lielākā daļa lietas dalībnieku savos procesuālajos rakstos izsaka viedokli par abiem prasības pamatiem, Čehijas Republika savu argumentāciju sniedz tikai par otro prasības pamatu, turpretim Zviedrijas Karaliste un Komisija galveno uzmanību pievērš pirmajam prasības pamatam.

VI – **Juridiskais vērtējums**

39. Parlamenta prasība par tiesību akta atcelšanu balstās uz diviem prasības pamatiem, no kuriem pirmā priekšmets ir pareizā juridiskā pamata izvēle apstrīdētajam lēmumam (šajā ziņā skat. turpinājumā B sadaļu), turpretim otrais ir par Padomes pienākumu Parlamentu nekavējoties un pilnīgi informēt visos starptautiska nolīguma noslēgšanas procedūras posmos (šajā ziņā skat. turpinājumā C sadaļu).

40. Pirms es sniedzu vērtējumu par šo abu prasības pamatu saturu, ir īsi jāizklāsta Tiesas kompetence šajā procedūrā (par to tūlīt A sadaļā).

A – *Par Tiesas kompetenci*

41. Būtībā Eiropas Savienības Tiesas kompetencē spriest tiesu kopš Lisabonas līguma spēkā stāšanās ietilpst visas Savienības tiesību jomas, un turklāt Savienības tiesu pienākums ir interpretēt visas Savienības tiesību normas, kā arī pārbaudīt visu Savienības iestāžu un struktūru tiesību aktu likumību (LES 19. panta 1. punkta pirmā daļa, LESD 263. panta pirmā daļa un 267. panta pirmā daļa).

42. Atkāpjoties no šī principa, Eiropas Savienības Tiesai nav jurisdikcijas nedz attiecībā uz primāro tiesību noteikumiem par KĀDP, nedz attiecībā uz tiesību aktiem, kas pieņemti saistībā ar šiem noteikumiem (skat. LES 24. panta 1. punkta otrās daļas sesto teikumu, lasot to kopā ar LESD 275. panta pirmo daļu). Tomēr LESD 275. panta otrajā daļā šajā ziņā ir ietverta atkāpe, jo tajā Savienības tiesu kompetence tiek attiecināta tostarp uz LES 40. panta piemērošanas pārraudzīšanu.

43. Tieši par pēdējo atkāpi no atkāpes ir Parlamenta pirmais prasības pamats, kura ietvaros tiek diskutēts par pareizā juridiskā pamata izvēli. Proti, pat ja Parlaments diemžēl nekur tieši neatsaucas uz LES 40. pantu, satura ziņā tas viennozīmīgi norāda uz tajā reglamentēto problemātiku, kad ir jānošķir KĀDP, no vienas puses, un "Kopienas" politikas jomas, no otras puses. Ja Padome apstrīdēto lēmumu, kā to norāda Parlaments, būtu nepamatoti balstījusi tikai uz KĀDP, tā vietā, lai papildus atsauktos arī uz tiesību normām par sadarbību krimināltiesību jomā vai policijas iestāžu sadarbību, tā būtu ierobežojusi citu iestāžu pilnvaras brīvības, drošības un tiesiskuma telpā, kas saskaņā ar LES 40. panta 1. punktu ir aizliegtas un ko saskaņā ar LESD 275. panta otro daļu var pārbaudīt Tiesa.

44. Attiecībā uz Parlamenta otro prasības pamatu ir jānorāda, ka tas ir balstīts uz vispārējo informēšanas pienākumu atbilstoši LESD 218. panta 10. punktam, tātad uz tiesību normu, kas – kā Tiesa jau ir nospriedusi lietā C-658/11 [14] – *nav* LES V sadaļas 2. nodaļā ietverts primāro tiesību noteikums par KĀDP, bet gan kas attiecas uz visām Savienības procedūrām par starptautisku nolīgumu noslēgšanu visās jomās. Līdz ar to uz šo tiesību normu *neattiecas* tiesu kompetences ierobežojums, kas attiecībā uz KĀDP izriet no LES 24. panta 1. punkta otrās daļas sestā teikuma, lasot to kopā ar LESD 275. panta pirmo daļu.

45. Čehijas Republika šajā lietā aicina Tiesu pārvērtēt tās spriedumā lietā C-658/11 izklāstīto judikatūru par LESD 218. panta 10. punktu un vajadzības gadījumā to analizēt sīkāk.

46. Taču, pretēji Čehijas Republikas viedoklim, no LES 24. panta 1. punkta otrās daļas sestā teikuma, lasot to kopā ar LESD 275. panta pirmo daļu, nekādā ziņā nevar secināt, ka Tiesas kompetence, izskatot uz LESD 218. panta 10. punktu balstītu prasību, būtu ierobežota, piemēram, tādējādi, ka tā drīkstētu tikai *konstatēt* Parlamenta informēšanas pienākuma neievērošanu, *neatceļot* apstrīdēto lēmumu.

14 — Spriedums Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025, 72. un 73. punkts); papildus skat. arī ģenerāladvokāta Ī. Bota secinājumus attiecīgajā lietā (EU:C:2014:41, 137. un 138. punkts).

47. Tas vai nu ietilpst Tiesas kompetencē, vai neietilpst. Atkāpēm no tās kompetences ir jābūt tieši ietvertām tiesiskajā regulējumā, un tās ir jāinterpretē šauri. Savienības tiesu pilnvaru diferenciācija attiecībā uz prasību atcelt tiesību aktu izskatīšanu saistībā ar LES 40. pantu vai LESD 218. panta 10. punktu nav paredzēta nedz LES 24. panta 1. punkta otrās daļas sestajā teikumā, nedz LESD 275. panta pirmajā daļā [15].

48. Neraugoties uz minēto, konstatējoša sprieduma pasludināšana, uz kādu, šķiet, norāda Čehijas Republika, nebūtu saderīga ar prasības atcelt tiesību aktu būtību. Tas būtu pretrunā LESD 264. pantam, kurā ir reglamentētas pamatotas prasības tiesiskās sekas un kas ir prasības atcelt tiesību aktu kasācijas rakstura izpausme. Par LESD 264. panta nepiemērošanu nav atrodamas norādes nedz LES 24. panta 1. punkta otrās daļas sestajā teikumā, nedz LESD 275. panta pirmajā daļā.

49. Līdz ar to kopumā šī prasība pilnībā ietilpst Tiesas kompetencē līdz pat iespējamai apstrīdētā lēmuma atcelšanai [16].

B – *Par pareizā juridiskā pamata izvēli (pirmais prasības pamats)*

50. Ar savu pirmo prasības pamatu, kas ir šīs tiesvedības galvenais jautājums, Parlaments apšauba Padomes izvēlēto apstrīdētā lēmuma juridisko pamatu.

51. Parlaments norāda, ka, balstot šo lēmumu tikai uz KĀDP, precīzāk, LES 37. pantu, esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā. Parlamenta skatījumā, kā papildu juridiskais pamats esot bijis jāizmanto LESD 82. un 87. pants, tātad divas tiesību normas no tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās un policijas sadarbības jomas. Līdz ar to Parlaments galu galā norāda uz dubultu materiālo juridisko pamatu, kas sasaista pilnvaras KĀDP jomā ar tām, kas tiek piešķirtas brīvības, drošības un tiesiskuma telpā. Ja juridisko pamatu no šīm abām politikas jomām kombinācija nebūtu iespējama, jo attiecīgās procedūras nevar tikt apvienotas, Parlaments – atbilstoši tā paskaidrojumiem tiesas sēdē – par piemērojamu uzskata tikai LESD 82. un 87. pantu [17].

Iepriekšēja piezīme

52. Judikatūrā jau ir noskaidrots, ka Savienības tiesību akts – arī lēmums par starptautiska nolīgumu apstiprināšanu [18] – var tikt balstīts uz dubultu materiālo juridisko pamatu. Šādi ir jārīkojas vienmēr, ja attiecīgajam tiesību aktam ir vairāki mērķi vai vairākas sastāvdaļas, kas ir nesaraujami saistītas un kam attiecībā pret citām nav palīgrakstura, līdz ar ko ir piemērojamas dažādas Līguma tiesību normas [19].

53. Pretēji Padomes un tās prasījumu atbalstam lietā iestājušos dalībvalstu viedoklim Tiesa vēl nekādā veidā nav noraidījusi šāda dubulta juridiskā pamata iespēju tādā gadījumā kā šis. It īpaši spriedumā lietā C-658/11 šajā ziņā nav ticis pieņemts nekāds iepriekšējs lēmums.

54. Attiecīgais spriedums gan bija par starptautisku nolīgumu – nolīgumu ar Maurīciju –, kura saturs būtībā bija salīdzināms ar apstrīdētā nolīguma saturu. Taču Tiesa tajā nesniedza galīgu viedokli par jautājumu par pareizo materiālo juridisko pamatu, jo prasību cēlušais Parlaments toreiz – atšķirībā no šī gadījuma – neapšaubīja LES 37. panta kā vienīgās tiesību normas piemērojamību un pat atzina, ka ES

15 — Tikai saistībā ar lēmumu, kuri paredz ierobežojošus pasākumus, likumības pārraudzīšanu Tiesas kompetencē atbilstoši LESD 275. panta otrās daļas otrajam ievilkumam *expressis verbis* ietilpst vienīgi saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu celtās prasības.

16 — Šādi arī spriedumā Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025, it īpaši 87. punkts).

17 — Vēl vairāk Komisija uzskata, ka apstrīdētais lēmums ietilpst tikai tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās piemērošanas jomā, kas nozīmē, ka tā gadījumā varēja būt runa tikai par LESD 82. pantu kā vienīgo normu par pilnvaru piešķiršanu.

18 — Šajā ziņā it īpaši skat. spriedumus Komisija/Padome (C-94/03, EU:C:2006:2, 55. un 56. punkts) un Apvienotā Karaliste/Padome (C-81/13, EU:C:2014:2449, 35. punkts).

19 — Spriedumi Parlaments/Padome (C-130/10, EU:C:2012:472, 43. un 44. punkts), Komisija/Padome (C-377/12, EU:C:2014:1903, 34. punkts) un Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025, 43. punkts).

un Maurīcijas nolīguma apstiprināšanu "varēja likumīgi pamatot ar LES 37. pantu, izslēdzot jebkuru citu materiālo juridisko pamatu"[20]. Attiecīgi Tiesa lietā C-658/11, ņemot vērā toreizējos Parlamenta iebildumus, koncentrējās uz īpašo procedūras noteikumu LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas teikuma pirmajā daļā interpretāciju.

55. Pat ja tāpat kā Padomei un dalībvalstīm, kas ir iestājušās lietā tās prasījumu atbalstam, būtu vēlēšanās pieņemt, ka Tiesa lietā C-658/11 vismaz netieši ir vienlaicīgi izlēmusi jautājumu par pareizo juridisko pamatu[21], tas šajā gadījumā neļautu vēl galīgi izlemt Parlamenta celto iebildumu. Tas tādēļ, ka šajā gadījumā apstrīdētā lēmuma juridiskā pamata pārbaudē saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nav nozīmes juridiskajam pamatam, kas ir izvēlēts citu Savienības tiesību aktu pieņemšanā, kuriem attiecīgā gadījumā ir līdzīgas īpašības[22].

56. Tādēļ šajā gadījumā apstrīdētā lēmuma materiālā juridiskā pamata izvēle – ieskaitot iespēju šo lēmumu vajadzības gadījumā balstīt uz dubultu juridisko pamatu – ir jāanalizē pastāvīgi.

57. Nekādā ziņā nav izslēgts, ka attiecībā uz Savienības ārējo darbību var atsaukties uz juridiskajiem pamatiem, kas nav saistīti ar KĀDP, kā to šajā gadījumā norāda Parlaments un Komisija. Tā, piemēram, LES 21. panta 3. punktā *expressis verbis* ir atzīts, ka ne tikai KĀDP, bet arī pārējām politikas jomām var būt "ārējie aspekti". Tādēļ būtībā ir pilnībā iespējams saistībā ar Savienības starptautiska nolīguma apstiprināšanu atsaukties uz kompetencēm brīvības, drošības un tiesiskuma telpas jomā vai, ņemot vērā šādas kompetences, to balstīt uz dubultu materiālo juridisko pamatu.

58. Minētajam nav pretrunā tas, ka primāro tiesību noteikumos par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu – it īpaši abās šajā gadījumā strīdīgajās LESD nodaļās par tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās un policijas sadarbību – nav tieši ietvertas tiesību normas par pilnvaru piešķiršanu attiecībā uz ārēju darbību[23]. Kā zināms, Savienības iestādēm zināmos apstākļos var tikt piešķirtas netiešas ārējās kompetences. Sākotnēji šādas pilnvaras tika izsecinātas no esošajām kompetencēm darbībai iekšienē, ievērojot tā dēvēto *AETR* doktrīnu[24]. Tagad šādas ārējās kompetences ar LESD 216. panta 1. punktu ir noteiktas Līgumos pat *expressis verbis*. Tātad, ja tagad notiek atsaukšanās uz *AETR* doktrīnu, attiecīgajā Savienības tiesību aktā ir *expressis verbis* jānorāda arī uz LESD 216. panta 1. punktu[25].

59. Vērtējot jautājumu, vai šajā gadījumā bija papildus jāizmanto no tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās (LESD 82. pants) un policijas sadarbības (LESD 87. pants) jomas izrietošie juridiskie pamati, atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai ir jāņem vērā objektīva informācija, kuru tiesa var pārbaudīt un pie kuras it īpaši pieder apstrīdētā lēmuma mērķis un saturs[26], kā arī konteksts, kurā iekļaujas šis lēmums[27].

20 — Šādi Tiesas konstatējumos par lietas dalībnieku argumentiem spriedumā Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025, 44. un 45. punkts).

21 — Padome un tās prasījumu atbalstam lietā iestājušās dalībvalstis šajā kontekstā it īpaši atsaucas uz 58., 59. un 62. punktu spriedumā Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025).

22 — Spriedumi Komisija/Padome (C-94/03, EU:C:2006:2, 50. punkts), Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025, 48. punkts) un Apvienotā Karaliste/Padome (C-81/13, EU:C:2014:2449, 36. punkts); skat. arī spriedumu Apvienotā Karaliste/Padome (C-431/11, EU:C:2013:589, 66. punkts).

23 — Izņēmums ir – šajā gadījumā nepiemērojamais – LESD 79. panta 3. punkts, kurā ir ietverts tiešs juridiskais pamats nolīgumu par trešo valstu pilsoņu atpakaļuzņemšanu to izcelsmes valstīs noslēgšanai.

24 — *AETR* doktrīnas sākums ir rodams spriedumā Komisija/Padome ("AETR", 22/70, EU:C:1971:32, 15.–19. punkts); nesens kopsavilkums atrodams, piemēram, atzinumā 1/03 (EU:C:2006:81, 114.–133. punkts).

25 — Šajā ziņā skat. manus secinājumus lietā Apvienotā Karaliste/Padome (C-81/13, EU:C:2014:2114, 104. punkts); šajā pašā nozīmē jau iepriekš mani secinājumi lietā Apvienotā Karaliste/Padome (C-431/11, EU:C:2013:187, 64.–70. punkts).

26 — Spriedumi Komisija/Padome (C-300/89, EU:C:1991:244, 10. punkts), Parlaments/Padome (C-130/10, EU:C:2012:472, 42. punkts) un Apvienotā Karaliste/Padome (C-81/13, EU:C:2014:2449, 35. punkts).

27 — Spriedumi Apvienotā Karaliste/Padome (C-431/11, EU:C:2013:589, 48. punkts), Apvienotā Karaliste/Padome (C-656/11, EU:C:2014:97, 50. punkts) un Apvienotā Karaliste/Padome (C-81/13, EU:C:2014:2449, 38. punkts).

Nepietiekama saikne ar brīvības, drošības un tiesiskuma telpu

60. Ja tiek aplūkots tikai apstrīdētā nolīguma saturs, ir jāpiekrīt Parlamentam un Komisijai, ka tajā ir ietvertas vairākas tiesību normas, kas ir raksturīgas pārrobežu tiesu iestāžu sadarbībai krimināllietās un policijas sadarbībai. Tajā ir runa par personu un īpašuma nodošanu kriminālvajāšanai [28] un par attiecīgo personu tiesībām uz cilvēka cieņai un tiesiskumam atbilstošu apiešanos [29]. Nolīgumā ir arī reglamentēts, kādi informēšanas un paziņojumu sniegšanas pienākumi ir Savienībai un *EUNAVFOR* [30] un kādā veidā tās sniedz Tanzānijas kompetentajām iestādēm palīdzību attiecībā uz izmeklēšanā un kriminālvajāšanā nodotajām personām [31].

61. Ņemot vērā minēto, apstrīdētā nolīguma saturam nešaubīgi ir zināma saikne ar jautājumiem, kas ir reglamentēti brīvības, drošības un tiesiskuma telpā, it īpaši attiecībā uz iestāžu sadarbību kriminālvajāšanā (LESD 82. punkta 1. punkta otrās daļas d) apakšpunkts), attiecīgas informācijas vākšanu, uzglabāšanu, apstrādi, analīzi un apmaiņu (LESD 87. panta 2. punkta a) apakšpunkts), pierādījumu savstarpēju atzīšanu (LESD 82. punkta 2. punkta otrās daļas a) apakšpunkts), personas tiesībām kriminālprocesā (LESD 82. punkta 2. punkta otrās daļas b) apakšpunkts) un kompetento iestāžu personāla mācībām (LESD 82. punkta 1. punkta otrās daļas c) apakšpunkts).

62. Taču no šīs saturu līdzības vien nedrīkstētu secināt, ka šajā gadījumā LESD 82. un 87. pants nepieciešamības gadījumā bija jāizmanto par apstrīdētā lēmuma papildu juridisko pamatu. Tas tādēļ, ka ne vienmēr, kad ir jānosaka pasākumi, kam ir zināma saikne ar tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās un policijas sadarbības priekšmetu, nepieciešamības gadījumā tiesību normas par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu ir *sedes materiae* [32].

63. Izšķiroša nozīme, kā to ļoti pareizi ir uzsvērusi Padome un Zviedrijas Karaliste, ir tam, ka lietas pamatā esošajās LESD 82. un 87. pantā ietvertajās tiesību normās runa ir tikai par sadarbību *Savienībā*. Pirmkārt, uz to norāda jau abu tiesību normu formulējums [33], otrkārt, tas arī izriet no brīvības, drošības un tiesiskuma telpas koncepta, kuras īstenošana ir to mērķis: tā ir *Savienība*, kas *saviem pilsoņiem* piedāvā šādu telpu, un tā ir *Savienība*, kas šo telpu *veido* (LESD 67. panta 1. punkts), un turklāt uzsvērta tiek *telpa bez iekšējām robežām* (LES 3. panta 2. punkts un LESD 67. panta 2. punkts).

64. Turpretim apstrīdētajā lēmumā – vai apstrīdētajā nolīgumā, kurš ar to tiek apstiprināts, – tieši netiek reglamentēta tiesu iestāžu un policijas sadarbība Savienībā. Ar šo lēmumu tā netiek arī ietekmēta vai mainīta LESD 216. panta 1. punkta pēdējā varianta izpratnē. Tieši pretēji, nolīgums pretēji Parlamenta un Komisijas apgalvojumam nekādā veidā neskar dalībvalstu sodīšanas pilnvaras attiecībā uz tādiem starptautiskiem noziegumiem kā pirātisms. Nolīguma priekšmets ir tikai sadarbība ar trešās valsts Tanzānijas iestādēm un tikai gadījumā, ja dalībvalstu iestādes pašas neīsteno kriminālvajāšanu [34].

28 — Apstrīdētā nolīguma 3. panta 1. un 2. punkts.

29 — Apstrīdētā nolīguma 3. panta 3. punkts un 4. un 5. pants.

30 — Apstrīdētā nolīguma 6. pants.

31 — Apstrīdētā nolīguma 7. pants.

32 — Šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/Parlaments un Padome (C-43/12, EU:C:2014:298, 45.–50. punkts); šajā pašā nozīmē par trešo valstu pilsoņu tiesību Savienībā noteikšanu spriedumi Apvienotā Karaliste/Padome (C-431/11, EU:C:2013:589, 62.–67. punkts) un Apvienotā Karaliste/Padome (C-81/13, EU:C:2014:2449, 40.–46. punkts).

33 — Tajās ir runa par "tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās *Savienībā*" (LESD 82. punkta 1. punkts) un "policijas sadarbību, iesaistot visas *dalībvalstu* kompetentās *iestādes*" (LESD 87. punkta 1. punkts); mans izcēlums.

34 — Vienotās rīcības 12. panta 1. punkta otrais ievilkums.

65. Ir gan iespējami gadījumi, kad arī sadarbība ar trešo valsti var veicināt brīvības, drošības un tiesiskuma telpas mērķu īstenošanu Savienībā (skat. LESD 216. panta 1. punkta otrais variants) un tādējādi piešķirt šai telpai "ārēju dimensiju" tās visīstākajā nozīmē. Kā piemērs ir jāmin Norvēģijas, Islandes, Lihtenšteinas un Šveices iekļaušana Šengenas zonā vai Lugāno konvencija par noteiktu tiesu iestāžu sadarbības civillietās aspektu attiecināšanu uz dažām no šīm valstīm. Taču šāda ārējās darbības atpakaļejoša iedarbība uz jomām Savienībā tādas sadarbības kā ar Tanzāniju gadījumā, kuras juridiskais pamats tika radīts apstrīdētajā lēmumā un apstrīdētājā nolīgumā, nav saskatāma.

66. Minētajai Savienības sadarbībai ar Tanzāniju ir tikai jāveicina *starptautiskā drošība* ārpus Savienības teritorijas: tas ir nozīmīgs ieguldījums efektīvā un ilgtspējīgā pirātisma apkarošanā okeānos un tādējādi vispasaules drošības situācijas uzlabošanā, ja par pirātismu aizdomās turētās personas efektīvi tiek nodotas taisnīgai kriminālvajāšanai saskaņā ar tiesiskuma principiem.

67. Turpretim nav redzama īpaša saikne ar *drošību Savienībā* vai ar tās dalībvalstu nacionālo drošību. Tai, ja vispār būtu, būtu ļoti netiešs raksturs. Tas tādēļ, ka sadarbības ar Tanzāniju gadījumā tieši nav runa par pirātisma apkarošanu un kriminālvajāšanu Eiropas piekrastē, bet gan daudz attālākā Āfrikas krastā – Somālijas piekrastē.

68. Tāpat Savienības iekšēju dimensiju nevar izsecināt no tā apstākļa vien, ka par pirātismu aizdomās turētās personas, kuras *EUNAVFOR* ir jānodod Tanzānijas iestādēm, uz laiku atrodas uz Savienības dalībvalstu karakuģu klāja un tiek tur aizturētas. Proti, lai gan uz attiecīgajām personām tādējādi uz laiku attiecas dalībvalstu suverenitāte un attiecīgi uz tām var attiekties arī Savienības tiesību garantijas – it īpaši Pamattiesību harta [35] –, tas vēl nenozīmē, ka tās atrodas Savienības teritorijā un tādējādi uz tām ir attiecināma brīvības, drošības un tiesiskuma telpas ģeogrāfiskā piemērošanas joma.

69. Turklāt tā paša iemesla dēļ šis gadījums arī nav salīdzināms ar atpakaļuzņemšanas nolīguma radītu situāciju LESD 79. panta 3. punkta izpratnē. Tas tādēļ, ka tas – pretēji šim gadījumam – tieši attiecas uz tādu personu nodošanu trešajām valstīm, kas ir uzturējušās *Savienības* teritorijā nelegāli.

Apstrīdētā nolīguma ietveršana KĀDP

70. Galu galā sadarbība ar Tanzāniju iekļaujas patiesas ārpolitikas un drošības politikas kontekstā. Runa ir par "misiju ārpus Savienības, lai nodrošinātu [..] starptautiskās drošības stiprināšanu saskaņā ar principiem, kas noteikti Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtos", kuras īstenošanu Savienība ir noteikusi par mērķi KĀDP, precīzāk, tās kopējās drošības un aizsardzības politikas, ietvaros (LES 42. panta 1. punkta otrais teikums un 43. panta 1. punkts).

71. Apstrīdētā nolīguma mērķis atbilstoši tā preambulai un arī apstrīdētā lēmuma preambulai ir vairāku ANO Drošības padomes rezolūciju transponēšana, un tas precizē *EUNAVFOR* darbības juridiskos nosacījumus, veicot "operāciju *ATALANTA*" [36], un vienotu militāru rīcību, kas ietilpst KĀDP materiālajā piemērošanas jomā.

72. Tas, ka apstrīdētajā nolīgumā kā sadarbības ar Tanzāniju nosacījumos ir noteikta arī cilvēka cienīga izturēšanās pret aizturētajām personām, kā arī noteikti tiesiskuma principi, nekādā ziņā neliedz uz to attiecināt KĀDP. Proti, tiesiskums un cilvēktiesību aizsardzība vispārīgi pieder pie Savienības ārējās darbības principiem, kas ir jāievēro un jāīsteno ne tikai, bet arī KĀDP ietvaros (LES 21. panta 1. punkta pirmā daļa, 2. punkta b) apakšpunkts un 3. punkts) [37].

35 — Šajā pašā nozīmē skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, it īpaši 2014. gada 4. decembra spriedumus lietā *Samatar* u.c. pret Franciju (sūdzība Nr. 17110/10 u.c., ECLI:CE:ECHR:2014:1204JUD001711010, 41.–59. punkts) un *Hassan* u.c. pret Franciju (sūdzība Nr. 46695/10 u.c., ECLI:CE:ECHR:2014:1204JUD004669510, 60.–72. punkts un 86.–104. punkts) attiecīgi par ECPAK 5. pantu.

36 — Šajā ziņā skat. it īpaši Vienotās rīcības 10. panta 6. punktu un 12. panta 3. punktu.

37 — Līdzīgi ģenerāladvokāta Ī. Bota secinājumos lietā Parlaments/Padome (C-130/10, EU:C:2012:50, 64. punkts) par mērķi saglabāt mieru un stiprināt starptautisko drošību.

73. Tādēļ kopumā Padome pareizi ir balstījusies uz KĀDP, precīzāk, LES 37. pantu, kā vienīgo apstrīdētā lēmuma juridisko pamatu [38]. Līdz ar to Parlamenta pirmais prasības pamats nav pamatots.

C – *Par Parlamenta informēšanu (otrais prasības pamats)*

74. Otrajā prasības pamatā tiek norādīts, ka Parlaments pretēji LESD 218. panta 10. punktam neesot ticis nekavējoties un pilnīgi informēts visos apstrīdētā nolīguma noslēgšanas procedūras posmos.

75. Kā Tiesa jau ir konstatējusi, LESD 218. panta 10. punkts ir piemērojams visiem Savienības starptautiskajiem nolīgumiem, tātad arī tādiem, kas – kā šajā gadījumā apstrīdētais nolīgums – attiecas vienīgi uz KĀDP [39]. Taču ļoti strīdīgs ir Padomes pienākumu pret Parlamentu apjoms atbilstoši šai tiesību normai.

Vispārīgi apsvērumi

76. LESD 218. panta 10. punktā izmantotie formulējumi liecina par ļoti plašu Padomes informēšanas pienākumu: Parlaments ir jāinformē "nekavējoties", "pilnīgi" un "visos procedūras posmos". Tajā atspoguļojas demokrātisks pamatprincips, kas ir jāpiemēro ikvienā likumdošanas procesā Savienībā [40] (skat. LES 2. pantu), arī ārpolitikas un drošības politikas jomā.

77. Pretēji ģenerāladvokātam Ī. Botam [41] un dažām šīs lietas dalībniecēm es nepiekrītu viedoklim, ka Parlamenta informēšanai atbilstoši LESD 218. panta 10. punktam ir jāizvirza atšķirīgi stingras prasības atkarībā no tā, vai Parlamentam atbilstoši LESD 218. panta 6. punktam ir jāpiekrīt starptautiskajam nolīgumam, ar to par šo nolīgumu ir jāapspriežas vai – kā šajā gadījumā – tam nav līdznoteikšanas tiesības par šo nolīgumu.

78. Demokrātiskā kontrole neizpaužas tikai formālu līdznoteikšanas tiesību izmantošanā, un Parlamenta informēšanas mērķis nav tikai sagatavošanās šādu līdznoteikšanas tiesību izmantošanai. Drīzāk jau pārredzamība vien, kas tiek radīta, Parlamentu nekavējoties un pilnīgi informējot visos procedūras posmos, nav par zemu novērtējams demokrātiskās kontroles elements un tādējādi ir vērtība pati par sevi.

79. Šī pārredzamība ir ļoti būtiska pamatprincipa izpausme, un atbilstoši tam lēmumu pieņemšana Eiropas Savienībā ir cik iespējams atklāta un cik iespējams tuvināta pilsoņiem (LES 1. panta otrā daļa). Tā veicina to, ka visi subjekti, kas piedalās Savienības ārējā darbībā, rīkojas atbildīgi. Turklāt ar to tiek nodrošināts, ka izvēlētajiem Savienības pilsoņu pārstāvjiem ir iespēja, pilnīgi apzinoties situāciju, atklāti debatēt par ārpolitikas jautājumiem, kam ir vispārēja Eiropas nozīme, un, paužot spontānus viedokļus, paust kritiku visā starptautiska nolīguma noslēgšanas procedūrā [42]. Turklāt šādā veidā viņi arī pilnīgi

38 — Papildus skat. ģenerāladvokāta Ī. Bota detalizēto analīzi par ES un Maurīcijas nolīgumu viņa secinājumos lietā Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:41, 68.–121. punkts), kuras rezultāts, izmantojot galvenokārt līdzīgus argumentus, ir tāds pats (skat. it īpaši minēto secinājumu 83. punktu un 109.–115. punktu).

39 — Spriedums Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025, it īpaši 85. punkts).

40 — Spriedumi *Roquette Frères*/Padome (138/79, EU:C:1980:249, 33. punkts), Parlaments/Padome (C-130/10, EU:C:2012:472, 81. punkts) un Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025, 81. punkts).

41 — Ģenerāladvokāta Ī. Bota secinājumi lietā Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:41, it īpaši 142.–144. punkts).

42 — Piemēram, Parlaments tādā gadījumā kā šis varētu interesēties par to, vai ir ticis pietiekami ņemts vērā Savienībā spēkā esošais nāvessoda aizliegums (Pamattiesību hartas 2. panta 2. punkts). Kas būtu tad, ja Padome saistībā ar apstrīdēto nolīgumu nebūtu veikusi attiecīgus pasākumus? Vai pietiek ar to, ka apstrīdētajā nolīgumā tiek paredzēts nevis tiešs, bet gan tikai ar nosacījumu saistīts nāvessoda aizliegums? Es vēlos atgādināt, ka Vienotās rīcības 12. panta 3. punktā nāvessoda piemērošanas iespēja *expressis verbis* tiek uzskatīta par aizdomās turētu pirātu nodošanas trešajām valstīm atteikšanas pamatu, turpretim apstrīdētā nolīguma 5. pantā uz šo aspektu tiek norādīts tikai netieši, šai norādei piešķirot mazāku simbolisku nozīmi, proti, norādot, ka "nevienu nodoto personu netiesā par nodarījumu, par kuru paredzētais maksimālais sods ir bargāks nekā mūža ieslodzījums."

leģitīmā veidā var mēģināt ietekmēt plānotā nolīguma saturu, proti, pat tad, ja attiecīgais nolīgums formāli var tikt noslēgts bez viņu piekrišanas vai bez apspriešanās ar viņiem. Vairāki pretrunīgi piemēri no nesenas pagātnes ļoti uzskatāmi parāda to, cik svarīga ir demokrātiskā kontrole Savienības ārējās rīcības jomā un cik būtiska nozīme šajā ziņā ir Parlamenta pienācīgai informēšanai [43].

80. Uz šo LESD 218. panta 10. punkta izpratni nav attiecināma ar deklarāciju par kopējo ārpolitiku un drošības politiku [44] nesaderīga "Eiropas Parlamenta lomas palielināšana". Proti, tie paši demokrātiskās kontroles un pārredzamības principi, kuru izpausme tagad ir atrodama LESD 218. panta 10. punktā, attiecībā uz visām politikas jomām – arī kopējo ārpolitiku un drošības politiku – bija stingri noteikti Eiropas Līgumu sistēmā vēl pirms Lisabonas līguma spēkā stāšanās [45].

81. Neraugoties uz minēto, tikai LESD 218. panta 10. punktā paredzētā pilnīgā un tūlītējā informēšana visos procedūras posmos nodrošina, ka Parlaments var kritiski pārbaudīt Padomes izvēlētā – formālā un materiālā – juridiskā pamata izvēli un par šo jautājumu vajadzības gadījumā darīt zināmu savu viedokli [46]. Tikai tad, ja Parlamentam ir pietiekama informācija par sarunu par plānotu starptautisku nolīgumu priekšmetu un norisi, tas ātri var iegūt skaidru priekšstatu par pareizā juridiskā pamata izvēli un var efektīvi aizstāvēt savas iespējamās līdznoteikšanas tiesības. Jo mazāk Padome informē Parlamentu, jo vairāk tā pati bez lielākas politiskās pretošanās var noteikt sev pieņemamu juridisko pamatu.

82. Ņemot vērā minēto, turpinājumā ir jāpārbauda, vai Parlaments šajā gadījumā tika informēts tā, kā to pieprasa LESD 218. panta 10. punkts, proti, *nekavējoties* un *pilnīgi visos procedūras posmos*.

Parlamenta informēšanas pienākums visos procedūras posmos

83. Vispirms attiecībā uz Parlamenta informēšanas pienākumu *visos procedūras posmos* ir jānorāda, ka tas nešaubīgi attiecas uz informācijas sniegšanu par procedūras uzsākšanu un pabeigšanu. Šajā ziņā Padome ir izpildījusi tās pienākumu saskaņā ar LESD 218. panta 10. punktu – tā vispirms ar 2010. gada 22. marta vēstuli informēja Parlamentu par plānoto līguma ar Tanzāniju slēgšanas sarunu sākšanu un pēc tam ar 2014. gada 19. marta vēstuli informēja par sarunās galīgi apspriestā nolīguma apstiprināšanu.

84. Taču šādā veidā Padome nekādā ziņā neizpilda pilnībā savus pienākumus pret Parlamentu. Kā to jau bez grūtībām var secināt no LESD 218. panta 10. punkta formulējuma "visos procedūras posmos", Parlaments ir jāinformē ne tikai starptautiska nolīguma noslēgšanas procedūras sākumā un beigās, bet arī par tās gaitu – ievērojot zināmu regularitāti – notiekošās procedūras *laikā*. Būtībā uz to norādīja pat pati Padome tiesas sēdē Tiesā.

85. Protams, šajā ziņā Parlamenta informēšanai atbilstoši LESD 218. panta 10. punktam nevar būt tāds pats saturs un regularitāte kā, piemēram, īpašas komitejas informēšanai atbilstoši LESD 218. panta 4. punktam, ar kuru Savienības nolīguma sarunu vadītājam "ir jāapspriežas" visu sarunu ar trešo valsti laikā. Parlaments nav arī jāinformē par vienīgi sagatavojošām citu Savienības iestāžu iekšējām darbībām, piemēram, par pārrunām Padomes darba grupās vai dalībvalstu Pastāvīgo pārstāvju komitejā.

43 — It īpaši vēlos norādīt uz plānoto Brīvās tirdzniecības nolīgumu "TTIP" ar Amerikas Savienotajām Valstīm, Nolīgumu par *SWIFT* un Nolīgumu par pasažieru vārdu nodošanu ("Passenger Name Records"), kā arī LES 6. panta 2. punktā un LESD 218. panta 6. un 8. punktā paredzēto Savienības pievienošanos Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijai.

44 — 14. Deklarācijas, kas pievienota Lisabonas līgumu, kas parakstīts 2007. gada 13. decembrī, pieņēmušās Starpvaldību konferences Nobeiguma aktam (OV C 115, 343. lpp.), otrajā daļā tiek uzsvērts, ka noteikumi, kas attiecas uz kopējo ārpolitiku un drošības politiku Lisabonas līgumā "[ne]palielina Eiropas Parlamenta lomu".

45 — It īpaši skat. LES 1. panta otro daļu un 21. pantu.

46 — Spriedums Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025, 86. punkts).

86. Taču, pretēji Padomes viedoklim, Parlamenta informēšana nevar attiekties arī tikai uz tiem procedūras posmiem, kuros Padome pieņem formālus lēmumus – it īpaši par sarunu rīkošanas pilnvarojuma piešķiršanu un norāžu došanu nolīguma sarunu vadītājam. Tieši pretēji, Parlaments ir jāinformē, piemēram, arī par sasniegtajiem starprezultātiem un būtisku progresu sarunās, kā arī par nozīmīgām grūtībām, kas varētu būt radušās sarunu gaitā. Šajā ziņā informēšanai – ņemot vērā visus atsevišķā gadījuma apstākļus un nepieciešamības gadījumā veicot piemērotus pasākumus saistībā ar sensitīvas informācijas konfidencialitāti – vienmēr ir jānotiek veidā, kas Parlamentam sniedz pietiekamu iespēju efektīvi īstenot savu kontroles funkciju.

87. Tikai tad, ja informēšana notiek šādi un regulāri, Parlaments var izpildīt savu demokrātisko kontroles funkciju un turklāt lūkoties, lai Padomes sākotnēji izvēlētais juridiskais pamats joprojām ir pareizs. Visbeidzot šai Parlamenta funkcijai KĀDP ir īpaša nozīme, jo tās ietvaros tiesas kontrole – kā jau minēts – ir ļoti ierobežota (LES 24. panta 1. punkta otrās daļas sestais teikums, lasot to kopā ar LESD 275. pantu). Ja Parlaments savu funkciju varētu īstenot tikai procedūras beigās, pamatojoties uz jau sarunās galīgi apspriestu vai pat apstiprinātu starptautisku nolīgumu, tā demokrātiskā kontrole būtu daudz neefektīvāka.

88. Tā kā Parlaments šajā gadījumā procedūras laikā nav saņēmis nekādas ziņas par aktuālo situāciju, šajā ziņā ir konstatējams tiešs LESD 218. panta 10. punkta pārkāpums.

89. Turpretim nevar iebilst, ka procedūras laikā rīkojas nevis Padome, bet gan Savienības Augstais pārstāvis ārlietās un drošības politikas jautājumos. Tas tādēļ, ka, pirmkārt, Padome kā iestāde, kas pieņem lēmumu, ir atbildīga par pienācīgu procedūras norisi kopumā. Otrkārt, Padomei ir jāuzņemas atbildība par iespējamu Augstā pārstāvja nolaidību, jo viņš ir ne tikai Ārlietu padomes vadītājs (LES 18. punkta 3. punkts), bet viņam ir arī uzticēta kopējās drošības un aizsardzības politikas īstenošana saskaņā ar Padomes piešķirtajām pilnvarām (LES 18. punkta 2. punkta otrais teikums); it īpaši šajā gadījumā Padome bija ļoti konkrēti pilnvarojusi Augsto pārstāvi uzsākt sarunas ar Tanzāniju[47] (LESD 218. panta 3. punkts).

Pienākums pilnīgi informēt Parlamentu

90. Tālāk attiecībā uz *pilnīgas* informēšanas pienākumu ir jānorāda, ka abas Padomes vēstules Parlamentam šajā gadījumā varēja būt sagatavotas labāk.

91. Pirmkārt, 2010. gada 22. marta vēstulē, ar kuru Parlaments tika informēts par līguma ar Tanzāniju slēgšanas sarunu sākumu, nav ietvertas nekādas ziņas par sarunu norādēm LESD 218. panta 4. punkta izpratnē.

92. Minētais nav saderīgs ar LESD 218. panta 10. punktu. Proti, Parlamenta pilnīgas informēšanas loģisks priekšnoteikums ir ne tikai vienkārša paziņošana par līguma slēgšanas sarunu sākumu, bet arī detalizētu ziņu sniegšana par plānotā starptautiskā nolīguma saturu, kādu to vēlās Savienība. Tikai šādā veidā ir iespējama efektīva demokrātiskā kontrole.

93. Kā ir norādījusi pati Padome, atsaucoties uz agrākiem gadījumiem, Parlamenta informēšanai par sarunu norādēm nav konstatējami nepārvarami šķēršļi. It īpaši nepieciešamības gadījumā var tikt veikti attiecīgi pasākumi sensitīvas informācijas, piemēram, ziņu par Savienības sarunu stratēģiju vai ziņu, kas ir saistītas ar Savienības vai tās dalībvalstu ārpolitikas interesēm vai drošību, konfidencialitātes nodrošināšanai.

47 — Šādi *expressis verbis* 2010. gada 22. marta vēstulē.

94. Otrkārt, 2014. gada 19. marta vēstulei, ar kuru Parlaments tika informēts par procedūras noslēgšanu, nebija pievienots nedz apstrīdētā lēmuma, nedz apstrīdētā nolīguma teksts. Pat vēlāk Padome oficiāli neiesniedza Parlamentam šos abus tekstus.

95. Minētais arī neatbilst LESD 218. panta 10. punkta prasībām [48].

96. Pret to nevar iebilst, norādot, ka Parlaments zināja kontekstu, kurā iekļāvās plānotais nolīgums ar Tanzāniju, it īpaši tādēļ, ka jau bija noslēgti divi līdzīgi nolīgumi ar citām trešajām valstīm. Kā ļoti pareizi uzsver Parlaments, nevar pieļaut, ka ievēlētajiem Savienības pilsoņu pārstāvjiem sava demokrātiskā kontrole ir jāīsteno, pamatojoties uz pieņēmumiem par iespējamo noslēdzamā starptautiskā nolīguma saturu.

97. Pretēji Padomes apgalvojumiem, Parlamenta pienākums arī nav pēc savas iniciatīvas pieprasīt informāciju. Tas tādēļ, ka pretēji citām tiesību normām, piemēram, LESD 319. panta 2. punktam, atbilstoši LESD 218. panta 10. punktam Parlamentam nav noteikts pienākums šajā ziņā rīkoties pēc savas iniciatīvas. Šāds pienākums ļoti ierobežotu Parlamentu, ņemot vērā jau tā zināšanu trūkumu par līguma slēgšanas sarunu detaļām un gaitu, un būtiski apgrūtinātu to īstenot demokrātisko kontroli. Saskaņā ar LESD 218. panta 10. punktu Padomei ir jāinformē Parlaments bez pieprasījuma. Visbeidzot to pieprasa institucionālais līdzsvars un iestāžu lojālas sadarbības princips (LES 13. panta 2. punkts).

98. Noteikti nav pieļaujama situācija, ka Parlamentam, kā tas ir šajā gadījumā, Padomes lēmuma un ar to apstiprinātā nolīguma saturs ir jāuzzina no *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša*. Proti, kā jau ir uzsvērusi Tiesa, publicēšanas *Oficiālajā Vēstnesī* mērķis saskaņā ar LESD 297. pantu nav tāds pats kā Parlamenta informēšanai atbilstoši LESD 218. panta 10. punktam [49].

99. Arī publicēšana *Oficiālajā Vēstnesī* gan sniegtu Parlamentam vēl pietiekami daudz laika, ceļot prasību par tiesību akta atcelšanu (LESD 263. panta otrā daļa), likt pārbaudīt lēmuma un tādējādi netieši arī apstrīdētā nolīguma likumību. Taču šajā ziņā runa ir par *tiesas kontroli*, ko veic cita Savienības iestāde un kas turklāt attiecas tikai uz tiesību jautājumiem. No tās ir stingri jānošķir *demokrātiskā kontrole*, ko veic pats Parlaments un kas galvenokārt ir saistīta ar politiskiem vērtējumiem, kā arī lietderības jautājumiem. Ja šī demokrātiskā kontrole var notikt tikai *ex post*, tā nenovēršami ir daudz neefektīvāka nekā starptautiska nolīguma noslēgšanas procedūras laikā. Turpretim, ja šī iespēja tiek sniegta savlaicīgi, tas, iespējams, pat var sekmēt vēlāku strīdu starp iestādēm novēršanu.

Tūlītējas informēšanas pienākums

100. Visbeidzot saskaņā ar LESD 218. panta 10. punktu Parlaments ir jāinformē arī *nekavējoties*. Kā to parāda it īpaši citas valodu redakcijas (franču valodā: "immédiatement", angļu valodā: "immediately"), šī formulējuma mērķis ir tūlītēja vai vismaz pēc iespējas ātrāka Parlamenta informēšana [50].

101. Ar tās nosūtīto informāciju par sagaidāmo līguma slēgšanas sarunu sākumu Padome šo pienākumu viennozīmīgi ir izpildījusi, jo tā savu vēstuli nosūtīja 2010. gada 22. martā, tātad tajā pašā dienā, kad tā piešķīra pilnvarojumu uzsākt sarunas ar Tanzāniju.

48 — Šajā ziņā arī ģenerāladvokāts Ī. Bots savos secinājumos lietā Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:41, 155. punkts).

49 — Spriedums Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025, 79. punkts).

50 — Vācijas tiesībās tiek pieņemts, ka formulējums "nekavējoties" prasa rīcību "bez liekas kavēšanās" (skat. *Bürgerliches Gesetzbuch* [Civilkodeksa] 121. panta 1. punkta pirmo teikumu).

102. Taču tā rīkojas atšķirīgi, paziņojot par procedūras beigšanos: tas, ka Padome apstrīdēto nolīgumu bija apstiprinājusi ar apstrīdēto lēmumu, Parlamentam tika paziņots tikai vairāk nekā nedēļu pēc tam ar 2014. gada 19. marta vēstuli. Minētais gan salīdzinājumā ar lietu C-658/11, kurā Padome ļāva paiet trīs mēnešiem [51], ir uzskatāms par salīdzinoši mazu kavēšanos. Taču runa ir par būtisku kavēšanos, it īpaši moderno komunikāciju laikmetā. Nedz ārpustiesas procedūrā, nedz tiesvedībā Tiesā Padome nav sniegusi ne pat mazāko norādi par šīs kavēšanas pamatojumu [52]. Ņemot vērā minēto, pat šāda vairāk nekā vienas nedēļas kavēšanās, kāda tā ir bijusi šajā gadījumā, liecina par necieņu pret iedzīvotāju pārstāvniecību, kas nav saderīga nedz ar LESD 218. panta 10. punkta formulējumu, nedz ar tā jēgu un iestāžu lojālu sadarbību (LES 13. panta 2. punkta otrais teikums).

Starpsecinājums

103. Tādēļ kopumā Padome šajā gadījumā daudzējādā ziņā nav izpildījusi tās pienākumu atbilstoši LESD 218. panta 10. punktam nekavējoties un pilnīgi informēt Parlamentu visos procedūras posmos. Līdz ar to Parlamenta otrais prasības pamats ir pamatots.

D – *Kopsavilkums*

104. Līdz ar to kopumā ir jākonstatē, ka tikai otrajam Parlamenta prasības pamatam ir izredzes tikt apmierinātam. Taču, tā kā Padome saistībā ar LESD 218. panta 10. punktu ir pārkāpusi būtisku procedūras noteikumu, šis otrais prasības pamats pats par sevi jau pamato apstrīdētā lēmuma atcelšanu [53] (LESD 263. panta pirmā un otrā daļa, lasot tās kopā ar LESD 264. panta pirmo daļu).

E – *Apstrīdētā lēmuma seku paturēšana spēkā*

105. Ja Tiesa, kā es to piedāvāju, atceļ apstrīdēto lēmumu, tikai pamatojoties uz otro prasības pamatu, tā sekas atbilstoši vienprātīgam visu lietas dalībnieku viedoklim saskaņā ar LESD 264. panta otro daļu būtu jāpatur spēkā.

106. Šī apstrīdētā lēmuma seku paturēšana spēkā izriet no tiesiskās noteiktības apsvērumiem, lai neapdraudētu kriminālvajāšanas un tiesvedības pret personām, kuras tur aizdomās par pirātismu, pilnīgu efektivitāti. Proti, šādā veidā, ņemot vērā Vienotās rīcības 10. panta 6. punktu un 12. panta 3. punktu [54], jau sākotnēji netiek dots nekāds iemesls mēģinājumam apšaubīt *EUNAVFOR* pilnvarojumu, ja ir jānodod Tanzānijai Somālijas piekrastē aizturētas un par pirātismu aizdomās turētas personas. Tāpat nevar tikt apšaubītas apstrīdētā nolīguma piemērošanas dēļ jau notikušu darbību tiesiskās sekas. Turklāt ļoti vispārīgi, paturot spēkā apstrīdētā lēmuma sekas, starptautiskajā līmenī tiek novērsta jebkāda neskaidrība par to starptautisko pienākumu saturu, kurus Savienība ir uzņēmusies, apstiprinādama un parakstīdama apstrīdēto nolīgumu.

51 — Šajā ziņā skat. spriedumu Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025, 77. punkts un 15.–17. punkts).

52 — It īpaši Padome šajā gadījumā nav norādījusi uz tulkojumu problēmām. Ja starptautiskajam nolīgumam vai Padomes lēmumam, ar kuru tas tiek apstiprināts, nebūtu uzreiz jābūt pieejamam visās Savienības oficiālajās valodās, Padomei vispirms būtu jāiesniedz Parlamentam pieejamās valodu redakcijas un, piemēram, vēl nepieejami tulkojumi jāiesniedz nekavējoties vēlāk.

53 — Šajā pašā nozīmē spriedums Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025, it īpaši 80., 86. un 87. punkts).

54 — Kā zināms, personu nodošanas trešajām valstīm priekšnoteikums atbilstoši šīm abām tiesību normām ir iepriekšēja tāda nolīguma noslēgšana ar šo trešo valsti, kurā ir ietverti nodošanas nosacījumi.

107. Tā kā apstrīdētais lēmums otrā prasības pamata ietvaros tiek atcelts nevis kļūdaina materiālā vai procesuālā juridiskā pamata dēļ, bet gan vienīgi Parlamenta informēšanas pienākuma neizpildīšanas dēļ, šī lēmuma sekas būtu jāpatur spēkā ne tikai uz ierobežotu laiku, bet uz nenoteiktu laiku [55]. Proti, saskaņā ar LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas teikumu pirmo daļu Padomes neveiktā informēšana, pat ja tā vēlāk notiktu pareizi, nebūtu saistīta ar Parlamenta līdznoteikšanas tiesībām un nepastāvētu pat tā tiesības uz apspriešanos. Ņemot vērā minēto, tas šķistu pārāk formāli, ja Padomei tomēr tiktu pieprasīts atkārtot tā lēmuma pieņemšanu saprātīgā termiņā.

108. Situācija būtu atšķirīga tikai tad, ja Tiesa apmierinātu (arī) Parlamenta pirmo prasības pamatu un konstatētu kļūdu tiesību piemērošanā, izvēloties apstrīdētā lēmuma juridisko pamatu. Šādai rīcībai būtu sekas attiecībā uz Parlamenta līdznoteikšanas tiesībām. Šādā gadījumā apstrīdētā lēmuma sekas drīkstētu tikt paturētas spēkā, ņemot vērā jaunāko Tiesa judikatūru [56], nevis uz nenoteiktu laiku, bet gan uz laiku, ko Padome drīkst saprātīgi lūgt, lai novērstu prettiesiskumu attiecībā uz juridiskā pamata izvēli un turklāt pienācīgi ļautu piedalīties Parlamentam. 10 mēnešu termiņš šajā gadījumā šķistu piemērots, lai sniegtu Padomei iespēju saņemt Parlamenta piekrišanu atbilstoši LESD 218. panta 6. punkta otrās daļas a) punkta v) apakšpunktam un pieņemt jaunu uz pareizu juridisko pamatu balstītu lēmumu.

VII – **Tiesāšanās izdevumi**

109. Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā saskaņā ar manis piedāvāto risinājumu Padomei spriedums ir nelabvēlīgs un Parlaments ir iesniedzis attiecīgu pieteikumu, Padomei jāpiespriež atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus. Taču, atkāpjoties no iepriekš minētā, Čehijas Republika, Zviedrijas Karaliste, Apvienotā Karaliste un Eiropas Komisija, kas ir iestājušās lietā prasījumu atbalstam, atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam sedz attiecīgi savus tiesāšanās izdevumus.

VIII – **Secinājumi**

110. Pamatojoties uz iepriekš minētajiem apsvērumiem, iesaku Tiesai nolemt šādi:

1) atcelt Padomes 2014. gada 10. marta Lēmumu 2014/198/KĀDP;

2) paturēt spēkā atceltā lēmuma sekas;

3) Eiropas Savienības Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina Eiropas Parlamenta tiesāšanās izdevumus;

4) Čehijas Republika, Zviedrijas Karaliste un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, kā arī Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

55 — Skat. spriedumu Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025, it īpaši 91. punkts).

56 — Spriedumi Parlaments/Padome (C-355/10, EU:C:2012:516, 90. punkts), Komisija/Padome (C-137/12, EU:C:2013:675, it īpaši 81. punkts) un Komisija/Parlaments un Padome (C-43/12, EU:C:2014:298, 56. punkts).